

25.68x34.46	1	4	עמוד	המגזין	מה נשמע -	08.09.2010	24194095-4
55430							

עדי ערובק

רינת מלכא: "להיות שווה כמו כולם"

תעודת זהות

מוזיקה: אייל גולן
אוכל: האוכל של אמא
סרטים: אימה, מתח, רומניקה
הכי פחות סרטי דרמה עזובים
טלוויזיה: ויווה
מוסר: לא לוותר על החלום.
לחלום עד הסוף

תאריך לידה: 11.11.87
מזל: עקרב
הכי אוהבת: מסיבות, פגישות עם חברים, ללמוד, מחשב, צילום
לא אוהבת: לישון
לבוש: ג'נסים, ספורט אלגנט
בילוי: חברים, מועדונים, באולינג

לאחר מאבק של שלוש וחצי שנים קיבלה רינת מלכא (22.5) את המכתב במיחול המזמין אותה לשרת בצה"ל. רינת חרשת מלידה ראתה את כל חבריה מתגייסים והיא רצתה להיות כמו כולם ולא וויתרה, לפני שבוע כשנסעה באוטובוס לצריפין והבינה שהחלום שלה אכן התגשם.

מאז שנולדה לוו חיה במאבק בעיקר בריאותי מלבד החרשות, היא עברה ניתוח קשה בעקמת בגב, פגם בלב ועין אחת שאיננה רואה בה וכמובן החרשות אך היא כך מספרים הוריה גבריאל (רינת מכנה אותו: "המלאך גבריאל") ואורית מספרים שבין חבריה היא זו שמארגנת את המסיבות וגורמת לכולם לשמוח.

בביתה, בבית הוריה יושבת רינת גאה עם מדיה החדשים מתכוננת לשבוע עירונית נוסף. היא יושבת במחשב שדרכו היא מתקשרת עם כל חבריה וכל מכריה מכל הארץ, אתר הפיסבוק אצלה עובד שעות רבות.

היא מספרת בעזרת הוריה המתרגמים את דבריה בשפת הסימנים את סיפור המאבק של רינת להתגייס לצה"ל והמסר שלה לכולם: "כשיש לבן אדם חלום, לא לוותר".

איך אתם הרגשתם כהורים?
 אורית: "אני כמובן התרגשתי בכיתי, אבל אצלי זה רגיל, גבריאל בכה".
 גבריאל: "היו לה חיים לא קלים, באיזשהו נקודה אולי לא חשבתי שתתגייס, אבל שראיתי אותה במדים וידעתי מה שהיא עברה, זה לא יאמן היא נלחמה והצליחה, כן, בכיתי".

איך את מרגישה כאדם חרש, זה מפריע לך?
 "לא, כך נולדתי ואני לא יודעת איך זה אחרת. בקהילה של החרשים אני מרגישה כמו כולם. עם שומעים לפעמים קשה לי יותר. אני רוצה לדבר ולא מבינים אותי ואין להם סבלנות. לפעמים שומעים חושבים שאני מפגרת וזה כמובן ממש לא נכון".

לרינת יש עוד חמישה אחים, היא האמצעית, כולם אגב יודעים את שפת הסימנים. רינת עדיין לא מצליחה לדבר בעיקר כי בכאר שבע שלא כמו במרכז ובצפון לא התעקשו שתדבר. רינת מתקשרת כאמור בשפת הסימנים או בכתב. לקרוא שפתיים עדיין קשה לה. אבל היא הצליחה לסגל לעצמה דרכים ליצור קשר בדרכה. וכשהיא רוצה משהו היא תדע להבהיר ולהשיג.

חבר יש לך?
 "היה"

את רוצה?

"עוד מעט, אבא שלי חבר שלי".

מאין הכוח רצון שלך?
 "לא יודעת"

טוב לך בצבא?

"כן, בינתיים, ההתחלה הייתה קשה אני מודה, זה כמו שאני פעם ראשונה שוחה, אני מסתדרת אבל לא טובעת"

ואז מבקשת רינת להבהיר לכולנו: "חרשים הם כמו כולם רק לא שומעים, גם לא כולם עלמים, רובם יודעים לדבר, אנחנו כמו כולם".

מה את רוצה לעשות שתהי גדולה?

"החלום שלי קודם לגמור את הצבא, ואחר כך לגמור את הבגרות וללמוד באונברסיטה, אני רוצה ללמוד משחק ולהציג. לעבוד במחשבים בצילום".

רינת: "יש לה הרבה חלומות, היא טובה במחשבים וצילום וגם בצבא היא תעסוק בזה".

אגב אימה את תשרתי?

"אני בחיל השריון בפיקוד העורף"

רגע לפני שאני עוזבת מבקשת שוב להבהיר רינת: "המסר שלי לכולם הוא שאם יש לך חלום. אל תוותר".

לרינת אין בעיה עם החרשות: "כך נולדתי ואני לא יודעת משהו אחר", כן יש לה בעיה שלא פעם חושבים שחרש הוא מפגר. הכי נוח לה בחברת חבריה שהם כמוה לא שומעים, אבל היא מסתדרת בכל מקום. איך לא בעצם יש לה חיוך כובש, שער ארוך ויפה וכשהיא רוצה משהו היא משיגה, עובדה. למרות החרשות וההתמודדות עם בעיות הבריאות שהיו לה, הצליח לה, היא חיילת ומשרתת את מדינת ישראל.

את לימודיה ביסודי ובתיכון למדה בבאר שבע. בקרית גת מסתבר אין אפשרות לילד חרש ללמוד כך שאת התיכון למדה במקיף ו' שם הייתה מתורגמת שעזרה לה ללמוד בכיתה עם תלמידים שאינם חרשים.

אורית: בקרית גת רק ילדים עוורים יכולים ללמוד במסגרת רגילה כך שהיא נאלצה ללמוד בבאר שבע.
 במהלך הלימודים הכירה המון חברים ואם חשבתם שרינת וחבריה ישבו בבית וזה הבילוי שלהם העיקרי טעיתם כמובן, רינת אוהבת לבלות כולל במועדון הריקודים "הפורום" בבאר שבע או בבלאג'יו בקרית גת (למרות שבבלאג'יו יותר קשה לה כי חשוך שם וקשה לדבר שם בשפת הסימנים), באולינג או לראות סרטים (בילוי שהיא מעדיפה עם אבא שאליו היא קשורה מאוד).

אורית: "היא חרשת, יחסית לחבריה ברמה הכי קשה, את המוזיקה היא מרגישה דרך הבסים דרך הגוף".

מאז שסיימה את לימודיה וראתה את חבריה מתגייסים לצה"ל הקדישה את עצמה למאבק שהיה מאוד עקרוני אצלה, היא תתגייס ויהי מה. הוריה הפעילו איתה מאבק שלם.

אורית: "כתבנו ופנינו לכל מקום, עד שאחותי כתבה מכתב לא קל כולל מאבק ציבורי שתעשה ואז תוך שלוש שעות קיבלנו את האישור שרינת תתגייס, עשינו זאת כי רינת לא הסכימה לוותר".

למה נלחמת כן?

"כי אני רוצה להיות שווה כמו כל השומעים, לתרום למדינה ולהיות גאה במדים של הצבא. כל החברים שלי החרשים התגייסו וגם אני רציתי. להיות כמו כולם"

מה הרגשת שכולם התגייסו ואת לא?

"כעסתי, שזה לא בסדר"

אורית: "היא מאוד התאכזבה, זה היה החלום שלה כולם היו בצבא והיא לא רצתה שתמשיך כולל עבודה, אבל היא לא הייתה מוכנה, היא רצתה להתגייס".

ואיך הרגשת שקיבלת את האישור שכן, את מתגייסת?

רינת: "היה לי קשה להאמין ולקלוט. רק אחר כך שקבלתי את המכתב מלשכת הגיוס וכשעליתי לאוטובוס שמחתי".

אורית: "היא שמחה להיות כמו כולם כמו השומעים ויש לומר שהצבא עוטר אותה באהבה, טוב לה היא כל כך גאה ללבוש את המדים".